

Tilvitskuviðkandi

Eg upplivi sum listafólk, at eg taki nakað, sum ikki eksisterar, og tá eg so geri tað til, kann ein meta um tað og hyggja eftir tí, tvs. at tað er á ein hátt tilvitskuviðkandi. Tú leggur ein valmøguleika afturat. Ein lærir frá at síggja konkret til at síggja abstrakt.

Einastandandi

Ein málningur er jú heilt unikur. Tú kanst keypa alt móguligt, men eingin málningur í heiminum er eins, og tað er ein fantastiskur tanki, og tað sjónarhornið er áhugavert. Eitt listaverk er meira persónligt enn t.d. ein hópframleidd lampa, sigur Gunleif, ið langt síðani er komin til ta niðurstøðu, at hann heldur vil brúka sínar pengar til at ferðast fyrri enn til dømis ein stóran bil - tað ræður um at eiga minni og liva meir, heldur hann og sigur, at tað eisini er ein partur av hugrákinum í dag, og sipar til, hvussu nógv tey ungu ferðast í dag.

Ungdómurin í dag er sjálvstøðugari

Tú heldur also, at okkum enn í 1997 tørvar okkurt unikt? Jú, tøkniroðin gongur skjótt, og eint kann sigga, at málningalist fylgir teimum somu lógnum sum restin av samfelagnum. Myndirnar gerast meira og meira ekstremar, og í Danmark eru nógv av teimum, sum keypa míni verk, ungfolk í 25-30 ára aldri. Tað hevði ikki hent fyrri tiggju árum síðani, og tað er tí, at tey ungu í dag verða skjótari útviklað. Tey vilja sjálvi sleppa at avgera, hvussu t.d. heimið skal síggja út og innrætast. Tað er eitt heilt nýtt ættarlið, sum torir at hava spennandi list. Tað nýtist ikki at vera vakurt, tað kann væl vera „vandamikið“ ella bara sum sagt spennandi. Tann generatióin er komin til tey seinastu árin, og hevur nakað heilt nýtt við sær. Fyrr keyptu ungfolk Niðri ikki list.

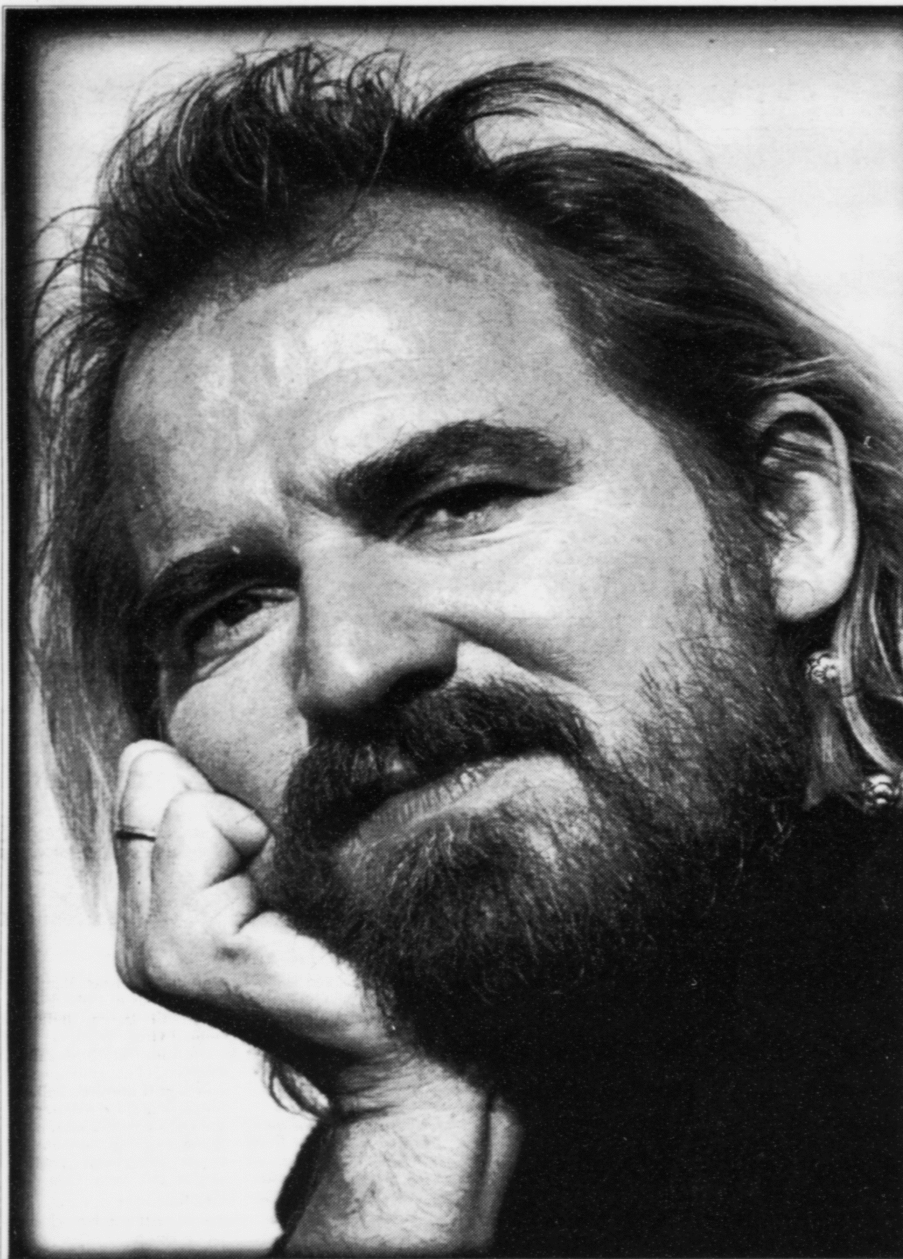
Stuttligt

Okkurt er hent við ættarliðunum, og tey ungu í dag eru nógv meira søkin og framtøkin. Tað sært tú beinanvegin, kemur tú inn á gátt hjá teimum. Litir eru á veggnum, innbúgvíð og myndirnar eru ótraditionell, og tað er nokk so stuttligt, heldur Gunleif Grube. Ungdómurin í dag er sjálvstøðugari, tí fyrri 10-15 árum síðani arvaði hann myndirnar frá foreldrunum. Í dag hava tey ungu kanska sæð milliónir av bílætum í bløðum, video og sjónvarpi, ið hevur við sær, at tey ikki eru bangin fyrri tí nýggja og spennandi. Útbúgvingsarnar eru longri og fólk búgva eitt nú á kómurum og gifta seg og fáa børn seinni, meðan innrætting og møblar koma nógv skjótari.

Munur á royndum og úrslitum

Gunleif er sjálvlerdur listamaður, men sum hann sjálvur sigur, hevur hann roynt eitt sindur av hvørjum: Eg havi gjørt nógv eksperiment, men eg sýni tey ikki fram, og eri sostatt kanska nógv meira eksperimenterandi, enn ein trýr, og er tað tí, at eg geri mun á hesum báðum. Nógvir málara sýna fram síni síni eksperiment og kalla tey list, men eg sýni ikki míni eksperiment fram, men úrslitini av teimum. So um tú sært tiggju málningar hjá mær, havi eg málað hundrað, eins og ein granskari bert kann brúka 10% av sínum arbeiði, tí ein skal ikki halda, at alt er list, ein ger. Tær nýtist sjálvdisiplin og sjálvkritikk.

Tí hóast onkur kann rósa og siga, at eg eri ein stórr listamaður sum sýni fram um allan heim, er mín menning treytað av, at eg tori at síggja tað í eyguni, sum eg ikki kann, og sipar Gunleif nú aftur til eyguni í grimum hjá sær - tað snýr seg sjálvransakan. Ein má altíð byrja av nýggjum, sigur hann og samanber tað við at skriva eitt tónleikahitt, tí hóast tú hevur gjørt eitt tílíkt, er tað ikki vist, at tú megnar at sláa ígjøgnum enn einaferð, hóast tað bara

skal vera einfalt og væl ljóðandi.

Úr Japan til USA

Sum áður nevnt livir Gunleif av síni list og hevur hann fingið góð ummæli. Verk hansara eru at finna nógvastaðni - líka úr Japan til USA - og av kendum dønum, ið hava ognad sær ein „Grube“ kunnu nevast politikararnir Uffe Ellemann-Jensen og Svend Jakobsen, tónleikaframleiðarin Poul Bruun og limirnir í Laid Back, ið hava eitt

stórt portrett av John Lennon hangandi í teirra upptøkuhøli, sum Gunleif hevur málað.

Hvar vóru veggirnir?

Jú, her er talan um eina framsýning, ið er heldur forknúg á okkara leiðum, og tí vænti eg heldur ikki, at Gunleif man hava nakað ímóti. Sum listamaðurin sjálvur vil vera við í einum av yrkingum sínum í bókini, „The MASK“, er tað ikki so galið at vera dropi, men hann kann missa sálina, rennur hann saman við havinum.

Eftir at hava fingið eitt gott prát og eina signeraða bók frá Gunleif Grube, takkaði eg fyrri prátið. Næmingarnir vóru allir farnir. Tó stóðu fløskurnar

- Tað ræður um at eiga minni og liva meira, sigur Gunleif og heldur, at tað eisini er ein partur av hugrákinum í okkara tíð

eftir á borðinum, tá eg gekk út úr hølinum. Men út úr tí reyða rúminum var ringt at fara, og eg undraðist á, hvar teir hvítu veggirnir mundu vera.

Framsýningin læt upp í gjár og er í Listaskálanum til 2. november.

TEKSTUR:

THEODOR E. OLSEN

- Hver ein mist barnið í sær sum vaksin, eitt nú spontanitetin og tað einfalda, hevur ein mist nógv av sær sjálvum